

Arrest

nr. 184 815 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. CARUSO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 143 380 en 142 813 (volgnr. 2) worden samen opgeroepen en behandeld.

De voorzitter legt partijen een uittreksel uit het wachtregister voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij ingevolge een verblijfsaanvraag in functie van haar huwelijk met een Belgisch onderdaan in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 12 maart 2017, en vraagt de verzoekende partij of zij in deze omstandigheden nog een belang meent te kunnen doen gelden bij haar beroepen,

mede gelet op de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de zaak 142 813 wordt aangevochten moet worden beschouwd als impliciet ingetrokken. De verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid in de zaak 143 380, die een beslissing tot ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 tot voorwerp heeft, en bevestigt dat in de zaak 142 813 geen belang meer voorhanden is indien wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing “minstens impliciet” is ingetrokken. De voorzitter wijst erop dat dit als zodanig zal te lezen staan in het tussen te komen arrest. De verzoekende partij heeft geen verdere opmerkingen. De verwerende partij volhardt in haar “gekende” standpunt dat de afgifte van een attest van immatriculatie enkel de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk opschort, maar niet de intrekking van deze beslissing impliceert”.

Het door de verzoekende partij verkregen attest van immatriculatie heeft als gevolg dat het bestreden bevel minstens als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en zeer recent nog, RvS 28 februari 2017, nr. 237.499). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het feit dat de verwerende partij “volhardt in haar gekende standpunt” ondanks de door haar gekende rechtspraak van de Raad en de Raad van State in deze wijst op procedurele hardnekkigheid in haren hoofde. Dit kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij het beroep, gelet op de beschreven gevolgen van de afgifte van een attest van immatriculatie.

Het beroep is onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA